

mešava. Pozneje se celo v mrzlo vodo dene in za pest debele kepe iz nje jemljo in tako dolgo gnetejo, da vsaka rujavo barvo izgubi. Dobro prekuhani drevesni vosek ima prsteno žolto barvo.

Miši pokončati se priporoča žveplovi oglence. Napravijo se drobne kroglice iz časniškega papirja in potem z imenovano tekočino napojijo. Take kroglice se v mišje lukne spustijo in te zateptajo. Miši se potem v luknjah zadušijo. V Ameriki se to sredstvo proti skrčekom, zemeljskim vevericam, kuničem i. dr. z najboljšim uspehom porablja.

Sejmi. 17. jan. Kapela nad Brežicami, sv. Peter pri Radgoni, Petrovče, Tilmič pri Lipnici, 20. jan. Ernauf, Rodinsko, sv. Lenart, 21. jan. Teharje, 22. jan. Mozirje, 34. jan. Koprivnica, 25. jan. Studenice.

Dopisi.

Iz Maribora. Katoliška družba tukajšnjih gospá vsako leto nekaj stori o Božiči za ubogo deco; a letos je posebno srečo imela; nabrala je 352 fl. 52 kr. in z denarjem pri šolskih sestrah priredila lepo božičnico; 204 šolske deklice in 6 drugih sirot bilo je obdarovanih, za kar gre hvala pridnim gospám in blagim darovnikom. — Stari „kreisamt“ so danes po javni licitaciji prodavali, kupil ga je g. baron Goedel za 26.000 fl. Kaj bo s 4600 fl., katerih dr. Schmiderer ni iztirjal iz Seidelna, to se ne vé. — V Selnici bil je velik požar, kakor smo uže poročali. Sedaj dolžijo kočarja Jurija Lorbeka, da je baje on hrame užgal; mož je 47 let star, poln osepnicaštih peg v lici, nosi rudečo brado in je iz Selnice zbeagnol; žandarji ga iščejo.

Od sv. Martina na Pohorji. (Sad nemško-liberalnega ščuvanja.) IV. Tožbo zoper vrla žandarja odpošlje Anton Vrečko takoj v dveh prepisih, prvi c. kr. okrajnemu glavarju baronu Heinu, drugi c. k. ministerstvu za deželno brambo. V tožbi pravi, da sta žandarja brez vsega uzroka kot divja zverina napala Stefana Vrečkota in ga strašno mučila in davila, dalje sta žandarja pri sv. Martinu se vina napila, katero sta sama kupila in še drugi jima ponudili, ter se upijanila. Zaukazana stroga preiskava je pa pokazala, da je vse to bilo hudobno zlagano, zlasti je Ant. Vrečko sam bil, ki je po Antonu Tergleci žandarjema ponudil 1 liter vina, pa se ga niti dotakniti nista hotela. Mej preiskavo sta Stefan in Janez Vrečko bila izpuščena pa dobljeno svobodo porabila proti raznim pričam, naj bi svoje izpovedi pred sodnijo preklicale, ter sta pri tej priliki marsikaj obetala pa tudi grozila. (Dalje prihodnjič.)

Iz Ptuja. Pri prvi odborovi seji „Slovenskega pevskega društva“ so se enoglasno izvolili: G. Stanko Pirnat predsednik, dr. Franjo Gross podpredsednik, Ivan Stergar denarničar, Tomaž Romih arhivar in Tone Porekar tajnik. Zunanji odborniki in namestniki so bili že naznanjeni. Poverjenikov se je na razne okraje izvolilo 54, katerim se bode ta sklep pismeno naznanil. Za kapelnika se je začasno izvolil g. Jože Steinberger, učitelj glasbe in čitalnični pevovodja v Ptui. Prihodnji veliki pevski zbor bode letošnje jesen v Celji. Pesmi se bodo v kratkem določile in potem razposlale. Treba je tedaj, da se udje, ki še hočejo to blago podjetje podpirati, o pravem času oglašajo. Omeniti je, da je od prvega pevskega zbora v Mariboru priraslo že nad 50 novih udov. Pustni čas je za nabiranje udov še primerno porabiti.

Iz Ptuja. Tukaj imamo dva trgovca, katerih zibela je v savinjski dolini tekla, namreč gg. Kolenca in Sadnika. Oba sta huda protivnika slovenskega naroda. G. Kolenc je najgorkejši podpiratelj nemškega šulvereina, v njegovi štacuni dobijo že otroci znake z nemškimi barvami na prsi priprežene. G. Sadnik pa denarno ta šulverein podpira; on sicer pravi, da je Slovenec, da pa zatega delj na strani te stranke ne stoji, ker ta stranka z duhovniki drži, in je tedaj klerikalna. Ta izgovor je vendar pišivi, ker ko so predlanskim namerali v Celji nek velikanski nemški shod imeti, je ta gospod precejšnjo svoto žrtvoval, akoravno to ni za mešnike šlo; tudi nemški šulverein podpira on za se in njegova gospa še posebej; tudi pri volitvah v deželni zbor, in v okrajni zastop je pogumno proti Slovincem glasoval za prenapeto nemško stranko. Naj ga tedaj gospodje duhovniki, kateri radi v njegovi štacuni kupujejo, enkrat na to nedoslednost opozorijo.

Od sv. Urbana blizu Ptuja. Pretečeno nedeljo sem prišel k štacunarju v Ptuj, da bi si tam nekaj obleke za zimo kupil, ali kaj zapazim pri bledem vatlarji (lodendienarji)? Zavratnik ali „holspintele“, ktereja je za svoj tenki vrat privezal imel, je iz samih prajzovskih barv (rudeče, črno in žolto) zešit imel. Ko to zapazim, skimam z glavo, in odidem ne da bi kaj kupil, saj še so v Ptui tudi taki štacunarji, koji se nas kmetov ne norčujejo. Šel sem na to v štacuno gospoda Muršec-a Živkovega, kjer sem pošteno sprejet bil in tudi vse kar sem želel, za dober kup dobil. Vsled te skušnje pa rečem, da v svojem življenji ne grem več v tako štacuno, v kateri se z ubogih Slovincov norčujejo in katere gospodar zoper nas rogovili in črno-rudeče žolte „holspintelce“ ima.

Od sv. Bolfanka v ljutomerskih gor. Due 5. t. m. šel je viničar Boštjan Tučič s svojim sinom in še enim pomagačem v jutro v

gozd drva sekat. Dečka sta podirala veliko bukev, a oče je stal na strani v grmovji, ne sluteč, da bo se drevo podrlo, in glej ta trenotek se bukev podere, debela svrž nesrečniku glavó prebije, mu polomi obe roki in eno nogo, da se je takoj mrtev zgrudil.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Znanе resolucije Slovenskega društva so pri Slovencih, Hrvatih, Nemcih in Italijanih vzbudile nekšno pozornost, znamenje, da vendar misel o „jugoslovanskem klubu“ v državnem zboru prihodnjem zasluži prevdarka. — Nemški liberalci tolažijo se, da ministerstvo Taaffejevo razpada, a zopet so za eno laž bogatejši. — Koroški Slovenci pogrešajo narodnih advokatov in notarjev, duhovščina, nekaj učiteljev in kmetov itd. bije težki boj za obstanek slovenstva na Koroškem, toda častno. — Gornje-avstrijski konservativci se uže pripravljajo na volitve v državni zbor. — Zopet prejeli so na Dunaji liberalca goljufa, nekega Nadererja, mož je baje izneveril „samo 10.000 fl. — Grof Koronini je v Gorici poročal o svojem delovanji v državnem zboru in povdarjal potrebo italijanske univerze v Trstu ali saj pravoslovne akademije. — Vogerski minister Tisza, kalvinski papež imenovan, išče škofo pridobiti za preosnovó gosposke zbornice, Donavu namerava v 12 letih strugo popraviti, stroškov bi bilo 15 milijonov. — Kakor liberalnim Nemcem pišejo novine tudi Madjarom zvečinoma Judi z navadno drznostjo; slednji začeli so sedaj napadati največjega domoljuba hrvatskega, škofa Strossmajerja; proglašajo ga za sovražnika vogerskej državi, zahtevajo, naj ga vlada odstavi in izžene ali v kakšen samostan zapre. V Zagrebu pa preganjajo nezavisne časnike, tako je urednik Pozorjev na 7 mesecev v ječo obsojen. To bode slab sad rodilo, kar je razjarjeni Starčević celo v deželnem zboru izjavil, češ, da naj Madjari pazijo ter v svojej ošabnosti ne prezirajo Slavjanov! — Vogerski Rumuni zahtevajo rumunsko univerzo ali vseučilišče; Madjari jim nje gotove ne dovolijo kmalu. V Bosni in Hercegovini se pa marljivo nemči in madjari.

Vnanje države. Nemški izseljenci so se uže v Afriki sprli z zamorci in je v Kamerun trebalo dveh vojnih ladjij poslati, da nezadovoljne črne reveže postreljati pomagata; v Novi-Seelandiji pa so nemški naseljenci od divjakov bili premagani. — Italijani tudi iščejo kaj od Afrike pograbit, 12.000 mož odpelje se v Asad ob Rudečem morji, tudi čujemo, da bodejo Italijani pomagali Angležem prodirati v Hartum, za to uslugo smejo vzeti Suakim in Masavo. — Francozi dobili so novega vojnega ministra, ki je sklenol 20.000 vojakov nad Kitajce poslati.

— Slovanski Bolgari bodo 1000letnico sv. Metoda sami in slovesno obhajali, knez se udeleži svečanosti; bolgarska knježevina šteje čez dva milijona duš. — Čerkesi zopet divjajo v Mali Aziji in Carigradu, da se jih sam turški sultan boji. — V Odesi so ruski Judi se uprli policajem pa o d vojakov bili užugani. — Nemški cesar 88letni Viljelm tako boleha, da se malo iz postelje upa. Nemški državni poslanci hočejo borzo obdačiti in bogate Jude navrtati, vsi liberalci solze točijo. — Zavoljo potresov je na Španskem iz pokrajine Granadske pobegnilo 40.000 ljudi; revščina je velika.

Za poduk in kratek čas.

Od Pohorja do Adrije.

Bilo je dne 28. decembra 1884, ko se zdrdam, ali odle vlečem do železniške postaje na Velki, kajti dva konja sta nas treh na sankah komaj vlekla. Snežilo je prav na debelo. Pa to nič ni delo meni, ker bil sem v menčikov zavít s kapuco čez glavo. Mnogotere misli so mi rojile po glavi; izmej vseh najljubša mi je bila ona, da za nekoliko dni spred oči zgubim pohorske trdnjave in bodem gledal tam za morjem visoke mestne palače. Kmaló prisopiha železniški hlaçon in odnese proti Šentlorenčki postaji, v resnici pa me zanese v zamete. Imeli smo tamkaj srečo čakati dve uri na vožnjo. Med potniki čujem zabavljice na služevne ljudi. Tako se od Brezna do Maribora vozarimo štiri ure. Moral sem potem še čakati dunajskega poštnega vlaka do ednajstih. Vstopivši v „restavracijo“ sedem za okroglo mizo, ukažem prnesti večerje, katero zalivam s penasto pivo. Lahko bi tu naslikal kako podobo iz Mariborskega mestnega življenja, pa opustim.

Dakle prepustivši meščane samim sebi, se vojskujem prvokrat v svojem življenji z mestnim „biftekom“. Dokončavši vojsko se poravnava z natakarmem, na to se podam v čakalnico. Računil sem pa tako: sedaj od 1/12. ure mirno počivaš in spiš, kar se da na goli deski. A pravijo, človek obrača, Bog pa obrne, moj načrt pa je obrnil Franc Ahac okrajni naddesetnik. Ravno se potisnem v kotiček kupeja, ko mi se za petami prekopicava in za mano prikobaca mal, čokast, vojak, in za njim petórica vojaških uniform. Zbaše se na kupejeva tla. Sedaj se prične poslovljanje, da me je vže jela glava boleti. Videl sem, da mi naddesetnik, muhasti Ahac, za to noč spanje vzame. Naj bo, simislim, zato ga ne grem tožit. Ahac pa ugledavši mojo duhovski uniformirano malenkost se hlastno k meni pritigne, kakti k staremu kolegi. Vname se preživa govorica mej nama; lahko bi celo brošurico najnih pomenkov spisal. Zapišem tu samo dve strani najnega